

[Hanne Reintoft.]

stens' betingelser. Præsident Nixon har derved hos folkene verden over vakt øget og berettiget fordømmelse af den politik, han står for.

Det øger uægtelig også det ansvar, der påhviler en dansk udenrigspolitik, så det ikke bare bliver snak, både for at fremme fredens sag i verdensmålestok og for at skabe øget sikkerhed for Danmarks fremtid. Begge dele vil fordrø en frigørelse fra USAs greb om landet, som netop nu søges strammet. Det kræver en selvstændig optræden imod de politiske skridt, som øger spændingen, og som truer med at sætte de muligheder, som var skabt, over styr.

Fremfor alt giver den for hele verden farlige kurs, som Nixonadministrationen har anlagt, som enhver ved, sig udtryk i Indokina. Her, 10.000 km fra USAs egne grænser, har USAs regering givet ordre til og sat en militær styrke ind i nye krigsudvidelser, nye systematiske udryddelsesbombardementer, nye kemiske forgiftninger af område efter område. Krigen er udvidet gennem offensiven mod Laos, hvis neutralitet USA havde garanteret. USA har genoptaget de bombardementer af Nordvietnam, hvis indstilling var betingelsen for optagelsen af fredsforhandlingerne i Paris, og i Vietnam vil man nok erindre, hvordan udenrigsministeren gang på gang har afvist at reagere mod USAs krigsforbrydelse i Indokina under det påskud, at det ville forstyrre Parisforhandlingerne. Vi andre vil til gengæld erindre os de mange, mange gange, udenrigsministeren har undladt at tage stilling med nøjagtig samme påskud, nemlig at det ville forstyrre Parisforhandlingerne.

Nixon har nu skabt en situation, hvor man ikke længere kan tro på hans nylige erklæring om, at han ikke længere vil foretage nogen udvidelse af luftangrebene. Nye krigsudvidelser rettet direkte mod Nordvietnam er en truende mulighed, som USA-regeringen faktisk end ikke gider benægte. Nixonadministrationen er i sin fortvivlede stræben efter at gennemtvinge sin vilje med en militær afgørelse åbenbart kommet til en desperation, som nok kan føre begivenhederne ud over skæbnsvangre grænser, og det giver den matte debat her i dag et eget, underlig pinligt skær.

USAs forsøg på militær afgørelse er hver

gang mislykkedes, men har hver gang gjort situationen farligere. Det er også gået sådan denne gang. Offensiven mod Laos er blevet vist tilbage af de laotiske frihedskæmperes beundringsværdige kamp, styrket af den solidaritet, der er vist dem. Men krigsudvidelsen består, og konsekvenserne af Pentagongeneralernes næste træk lader sig i dag ikke overskue. Offensivens nederlag har givet verdensoffentligheden et måske kortvarigt pusterum til gennem sin protest at øve indflydelse på beslutningerne i USAs ledelse. Under alle omstændigheder, og det må udenrigsministeren lægge sig på sinde, gælder det at udnytte denne pauses muligheder til det yderste for at presse verdensudviklingen i retning af fred for at forhindre, at den går i retning af en krigsudvidelse, hvis grænser vi ikke kan kende.

Det er i denne situation, folketingets debat foregår, og den må derfor give udtryk for, at Danmark vender sig mod dem, der driver mod krig eller, som det er sagt i USA selv, spiller med en tredje verdenskrig. Jeg blev noget forfærdet, da jeg hørte venstres ordfører, hr. Per Federspiel, stå og snakke om Vietnamkrigen som en perifer ting, som slet ikke var det centrale udenrigspolitiske problem. Jeg synes nok, at udenrigsministeren så lidt anderledes på det; men efter den bommert, der blev serveret heroppefra, vil jeg meget gerne endnu en gang have præciseret venstres holdning til Vietnamkrigen, om også hele partiet betragter det som „en perifer ting“.

USAs fremfærd i Indokina har en betydning, som går langt ud over det sydøstasiatiske område og direkte angår hele den internationale politik. Nixon har opnået at gøre det vanskeligt for nogen at regne forsikringer, afgivet af USAs regering, som politisk realitet, og det er uægtelig uheldigt for en minister, der bygger sin egen politik på, hvad han må for Nixon. Da Nixonregeringen fik sig til at erklære, at Laos-invasionen ikke betød nogen krigsudvidelse, fik det selv New York Times til at sige:

„Denne erklæring strider så indlysende mod kendsgerningerne, at den undergraver tilliden til alt, hvad Washington siger om invasionen i Laos“.

Man må dog gøre sig klart, hvad det betyder for atmosfæren i den internationale forbindelse overhovedet, at Nixonadministrati-